

 Slovensko Ljudsko
Gledališče Celje

Sezona 2012/13

 ODERPODODROM

Richard Bean
KRUH

PREMIERA 26. oktobra 2012

Vojko Belšak

ODERPODODROM

Richard Bean KRUH (Toast)

Komična drama
Prva slovenska uprizoritev

Prevajalka Tina Mahkota

Režiser in scenograf Jernej Kobal

Dramaturginja Nuša Komplet

Lektor Jože Volk

IGRALCI

Blakey, vodja izmene Vojko Belšak

Dezzie, predpečnik David Čeh

Colin, pekovski pomočnik Damjan M. Trbovc

Peter, pekovski pomočnik Blaž Setnikar

Walter Nelson (Nellie), pekovski pomočnik Branko Završan

Cecil, pekovski pomočnik Bojan Umek

Lance, študent Aljoša Koltak

Za pomoč pri uprizoritvi se zahvaljujemo Pekarni Geršak in Poklicni gasilski enoti Celje.

Vodja predstave Anže Čater • Šepetalka Simona Krošl • Lučni mojster Jernej Repinšek •
Tonski mojster Drago Radaković • Rekviziter Svetislav Prodanović • Dežurni tehnike Rado
Pungaršek • Šivilji Marija Žibret, Ivica Vodovnik • Frizerki Maja Zavec Bekirov, Marjana Sumrak
• Garderoberke Melita Trojar, Mojca Panič, Zdenka Anderlič • Odrski mojster Gregor Prah •
Tehnični vodja Miran Pilko • Upravnica mag. Tina Kosi

Intervju z Richardom Beanom

MOJE GLAVNO ORODJE JE HUMOR

Kako bi označili svojo dvajsetletno kariero na področju dramskega pisanja?

Kako ste sploh vstopili v svet dramatike in gledališča?

Preden sem postal dramatik, sem bil stand-up komik. Ko sem napisal *Kruh*, sem bil star 42 let, tako da sem začel pravzaprav dokaj pozno.

Na kakšen način, če sploh, vplivajo na vaše delo vaše osebne izkušnje? V mislim imam zlasti *Kruh* in dejstvo, da ste v mladosti nekaj časa delali v industrijski pekarni kruha?

Res je. Ko sem končal šolo, sem dobil prvo zaposlitev v industrijski proizvodnji kruha. Moj oče je bil policist, resda na dokaj visokem položaju, in svojo družino bi lahko označil za družino angleškega srednjega razreda. Ko pa sem na vsem lepem padel med moške iz delavskega razreda, je bila to izkušnja, ki mi je odprla oči. Vsaka druga beseda je bila kletvica, v nočni izmeni smo se ure in ure pogovarjali o seksu, predvsem pa sem imel priložnost, da sem spoznal nekaj najbolj čudaških, najbolj očarljivih, najbolj plemenitih, zločinskih, norih, pametnih posameznikov, kar sem jih kdaj srečal v življenju. Njegov humor je bil popotnica, ki me odtlej spremlja skozi življenje.

V svojih igrah pogosto obravnavate pereče probleme sodobne družbe (priseljevanje, migrantske delavce, revščino), zdi pa se, da to najraje počnete v obliki komedije. V kakšnem smislu je tak pristop subverziven?

Mislim, da je nekaj podobnega počel Brecht, pa tudi Joe Orton. Prva naloga dramatika je, da zabava, in šele njegova drugotna funkcija je, da spreminja družbo, spodbuja revolucijo, razkriva napake, spodkopava pravovernosti. Moje glavno orodje v tej škatli za orodje je humor, torej uporabljam humor.

Kakšna je prednost gledališča v primerjavi z drugimi umetnostmi pri uprizarjanju vaših zgodb?

Sam sodobnega filma prav nič ne maram. Ne maram tapisona v kinodvoranah, pokovke, mobilnih telefonov, vse te navlake. Dosti raje imam gledališče. Gledališče je bolj družbena, bolj kolektivna izkušnja. Ko se ljudje v gledališču smejejo, se resnično smejejo. Pri komediji v kinu pa je največ, kar lahko pričakuješ, nekaj nasmihanja. Ljudje na filmu morajo biti lepi ali nasilni, ali pa oboje, gledališče pa ti dopušča, da postaviš na oder popolnoma običajne ljudi.

Kakšen odnos imate kot dramatik do režiserjev svojih dram?

Moja prva stična točka z režiserjem je dramaturgija, kajti sam težim k temu, da mora biti drama čim boljša že na papirju, še preden se začnejo vaje. Na svoje režiserje se zanašam v tem, da vedo več od mene in so bolj veščji glede načina prikazovanja. Rad imam režiserje, ki se začnejo hitro dolgočasiti, saj me s tem prisilijo, da okrajšam vse

tisto, kar je odveč. Kot živečemu avtorju mi je dana možnost, da lahko, vsaj v Angliji, prihajam na vaje in se pogovarjam z igralci. Vendar pa svoje opazke raje dam režiserju, ki jih nato posreduje igralcem, ker želim spoštovati njegovo avtoriteto.

Nekaj vaših iger je bilo uprizorjenih v Sloveniji (*Evrofilija* v SLG Celje, *Poročni apartma* v MGL). Ste morda videli katero teh uprizoritev?

Žal nisem videl nobene. A kot vem, je *Evrofilija* naletela na dober sprejem. Sam pa sem videl samo uprizoritev *Kabaret*, in sicer v Ljubljani. Predstava mi je bila všeč, a ker je mjuzikel, pač nisem bil pri razumevanju tako zelo vezan na jezik.

Ali nasploh sledite uprizoritvam svojih iger na tujem? Kako te učinkujejo v drugih družbenih in kulturnih kontekstih?

Seveda je zame lažje, če je uprizoritev v angleščini, ker potem lahko še dodatno kaj prispevam. Pri uprizoritvah v Nemčiji, denimo, in tam še prav posebej, kajti režiserjem je dovoljeno, da igro reinterpretirajo in postavijo na nenaturalističen način, pa je najbolje vse skupaj pustiti pri miru, naj pač opravijo svoje in po svoje, sicer bi lahko prišlo do spora. Angleško gledališče še zmeraj daje prednost uprizarjanju v naturalistični formi, medtem ko gledajo drugod po Evropi na tak naturalizem s prezirom. Ravnokar pa sem se vrnil iz New Yorka, kjer na Broadwayju igrajo mojo dramo *One Man, Two Guvnors*, in kar nekaj odlomkov sem napisal na novo, da bi bila predstava bolj dostopna za Američane.

Ali obstaja popolna uprizoritev neke igre?

Ravno v tem je lepota gledališča. To, da je vsaka uprizoritev drugačna. In že spet smo pri razliki med gledališčem in filmom. Videl sem že nekaj malodane popolnih uprizoritev svojih iger in bil prepričan, da se jih ne da uprizoriti bolje, potem pa so bile na moje presenečenje včasih še izboljšane, in to večinoma v manjših regionalnih gledališčih, kjer so prizorišča po navadi bolj intimna.

Kaj pa na splošno menite o sodobnem gledališču?

Moje splošno mnenje se nanaša predvsem na britansko gledališče, in to je izredno močno. Polovica predstav na Broadwayju je britanskih. O evropskem gledališču vem manj, vseeno pa lahko v njem zaznavam neko težnjo, in sicer, da je to gledališče neskončno filozofsko, z liki, ki imajo dolge govore o smislu bivanja, in da si bore malo prizadeva, da bi bilo zabavno ali humorno. Kot bi hoteli reči, da mora biti obisk gledališča nujno nekakšno intelektualno opravilo in kot da je to nekaj koristnega za gledalca. Nazadnje pa bo to s svojo puščobnostjo gledališče ubilo. Gledališče je stvar smeha in solz, ne eksistencializma.

Spraševala Nuša Komplet, prevedla Tina Mahkota

RICHARD BEAN

(1956, Hull, Velika Britanija)

1995, PARADISE OF FOOLS

1996, OF RATS AND MEN

1999, TOAST

2000, MR ENGLAND

2002, THE MENTALIST

2002, LE PUB!

2003, THE GOD BOTHERERS

2003, UNDER THE WHALEBACK

2003, SMACK FAMILY ROBINSON

2004, HONEYMOON SUITE – ZAKONSKI APARTMA, Mestno gledališče ljubljansko, sezona 2004/05

2005, HARVEST – Critics' Circle Award 2006 za najboljši dramski tekst

2005, THE HYPOCHONDRIAC

2006, UP ON ROOF

2007, IN THE CLUB – EVROFILIJA, Slovensko ljudsko gledališče Celje, sezona 2007/08

2008, THE ENGLISH GAME

2009, ENGLAND PEOPLE VERY NICE

2010, THE BIG FELLAH

2010, HOUSE OF GAMES

2011, THE HERETIC – Evening Standard Award za najboljši dramski tekst 2011

2011, ONE MAN, TWO GUVNORS – Evening Standard Award za najboljši dramski tekst 2011 – Critics' Circle Award 2006 za najboljši dramski tekst 2011 – Whatsonstage.com Award za najboljšo novo komedijo 2012

2012, THE COUNT OF MONTE CRISTO

Aljoša Poltjak, Brančo Zavrišan

Nuša Komplet

PEKOVSKO VESOLJE

INDUSTRIJSKA PEKARNA SEDEM PEKOV

In sedem je palčkov, ki dan na dan in noč za nočjo, tam nekje za sedmimi gorami in sedmimi vodami, pridno peče kruh ... Za Sneguljčico, ki se jim oglašja samo preko telefonske linije ... Za priletnega šefa, ki *natepava, kavsa, polaga* na šamrolah zanj veliko premlado dekle. *Ono, brez zob.* Tako kot jih je že veliko v tej pekarni. V bistvu vse v tej pekarni. *Ni on izbirčen, prav nič, ne. Ko sem prvič prišel sem, kakšnih štirinajst sem bil star, mi je rekel: "Dobro se boš imel tukaj, Walter, samo to glej, da ne boš tiča kam vtikal." Vsakemu je to rekel, to pa samo zato, da je imel lahko vse samo zase.*

Sedem je pravljico število. Pitagorejcem je sedmica predstavljala simbol veselja, ker je združevala zemljo v štirici in nebo v trojici. Tudi zato ponazarja dovršenost, popolnost in celovitost kozmosa, dovršenost časa in prostora. Sedem je svetovnih čudes in sedem je dni stvarjenja (bog je sedmi dan počival in tudi naši peki, če ni kakšnega dodatnega naročila, lahko med šestim in sedmim dnem, 24 ur, počivajo).¹

Tudi pekarna je veselje v malem, je dovršen in utečen mehanizem za proizvodnjo kruha. *Vesolje se začne s kruhom*, so Pitagorove besede, ki jih je poznejšim rodovom predal Diogen Laertij.² Če pridamo zraven že skoraj mitsko podobo dišečega, domačega, vabljivega kruha, ki so ga v krušni peči pekli naši predniki ... dobimo popolnost.

Peki pa si, v tem natančnem delovnem procesu, ne smejo dovoliti odstopanj, mehanizirani so kot stroji, zvedeni na eno samo funkcijo v tem industrijskem obratu za proizvodnjo kruha.

*Nočni ših*t je od treh popoldne, pa dokler nismo fertik. *Fertik smo pa lahko kadarkoli med enajsto zvečer al pa ob treh jutraj. Ob sredah in četrtnih je ših*t dvanajst ur – od sedmih zvečer do sedmih jutraj. *Zadnji dan je pol v petek – ob treh začnemo, dokler nismo fertik. To se pravi, da je v petek šestnajst ur, mogoče še par ur v soboto ekstra. Nazaj smo pol spet v nedeljo ob sedmih jutraj,*³ vodja izmene

1 In sedem odprt in ima človek v glavi.

2 Predrag Matvejević: *Kruh naš*, str. 11.

3 Richard Bean: *Kruh*, str. 12.

zrecitira delavnik študentu, ko pride prvi dan na delo. V eni izmeni spečejo približno 7000 kg kruha, kar znese tona kruha na posameznega peka na dan. In ker delajo v dveh izmenah, na dan pekarna izvozi okoli 14000 kg kruha. Kar v enem tednu nanese nekaj manj kot 100.000 kg kruha. In se računa tako naprej v mesec, leto, desetletje, dokler enkrat za vselej peč ne ugasne. Neznosna vročina in vonj po ... na srečo kruhu ... (in ne po žveplu) pa že nariše neko drugo sliko, ne? PREGOVOR: *Kdor stradal ni, ne ve, kako kruh diši.*

Takšno je njihovo delo, kratki odmori pa barvajo zgodbe njihovega življenja.

V eni delovni izmeni imajo dve vrsti pavze: za čik in polurno – za malico. Za malico si prinesejo: kajzerico z ribjo pašteto, polnjene mediteranske piščančje prsi, sendvič s sirom, štručko s šunko in jabolko, samo čaj, neznano kaj, zato pa skrbno zapakirano v taperver posodah, edino študent nima nič. Njihova različnost se začne pri malicah ... In se nadaljuje skozi grobe obrise. Vodja izmene je bivši zapornik, sindikalni zaupnik je *šahovska figura pizda*⁴, predpečnik je bil nekoč ribič, po propadu ribiške industrije je ostal na kopnem⁵, eden nenehno fantazira o seksu⁶, nekomu žena vsak dan že 40 let za malico pripravlja sendvič s sirom, en je upornik brez možnosti spremembe, ki se nenehno jezi, in pridruži se jim še študent, ki je poskušal narediti samomor – *ki ni ratal*. Vsak od njih je planet zase v tem skupnem vesolju industrijske pekarnice.⁷ In tu se začne še kombinatorika vseh možnih odnosov med njimi, ki jim je skupno le to, da ne marajo študentov. Ker ne znajo poprijeti za delo in, tudi če se slučajno ne poškodujejo, hitro odnehajo. In ker njihovo delo ni obdavčeno. In predvsem zato, ker so študentje tisti planeti, ki lahko poljubno prihajajo in odhajajo iz tega vesolja. PREGOVOR: *Gre s trebihom za kruhom.*

In tako se med pavzami razkriva neka *proletarska metafizika*⁸: vsak od njih ima svojo življenjsko zgodbo in svojo najljubšo temo pogovora in svoj način komunikacije in svoje sanjarije (o prostem času) in svoje težave in vsak ima svojo majhno obsesijo (in zato lahko za vajo brez težav vsakega povežemo tudi z enim od sedmih naglavnih grehov⁹) in vsak na čisto svoj način pokadi cigareto med pavzo. In kadijo vsi. To jim

4 Je bilo rečeno enkrat na vaji.

5 PREGOVOR: *Mornarski kruh ima sedem skorij in vse so trde.*

6 PREGOVOR: *Ljubezen brez poljubov je kot kruh brez soli.*

7 In lepo se stvari poklopijo, če vemo, da so nekoč tudi Babilonci pisali le o sedmih planetih vesolja – Merkur, Mars, Venera, Jupiter, Saturn, Sonce in Luna.

8 Sintagma izumljena na vajah.

9 Jeza, pohota, napuh, požrešnost, lenoba, zavist, pohlep.

je tako skupno kot nezavedni strah, povezan z instinktom samoohranitve in preživetja, da se bo enkrat ta 'kozmična' peč, ki jim daje kruh, ohladila in bodo ostali ... Brez službe, v kateri preživljajo svoje življenje. Ta strah je v bistvu manifestacija volje po življenju, čeprav sprevržena do absurda – pekarna jim daje življenje in jim ga obenem tudi krati in jemlje. *PREGOVOR: Tudi drobtine so kruh.*

Že v enem od svojih začetnih dramskih tekstov *Zakonski apartma* Bean takole opiše življenjsko zgodbo peka.

MARFLEET *Spoznala sem enega peka v Parizu, pred kratkim. Jean-Claude Dubur. Bruselj, Evropski parlament mu bo zaprl biznis, zato sem tudi šla do njega. [...] Moka, ki jo uporablja, ni v skladu z vsaj sedmimi določili o varnosti živil. In zato bo moral zapreti. Njegov pra-pra-pra-praded je prodajal kruh množicam, ki so hodile gledat giljotino. Jean-Claude osnovnega recepta ni spreminjal, in kruh je lep, res je lep. [...] Salvador Dali ga je prosil, če naredi iz kruha okvir za sliko. Tako je začel. In potem je delal skulpture iz kruha, stol, na katerem sedi, ko naročaš, je iz kruha. Lansko leto je naredil ptičjo kletko iz kruha, in je dal enega ptiča noter, in ljudje so hodili gledat, kako si je ptič pojedel pot ven in potem odletel.*

WHITCHELL *Zakaj mi to govoriš?*

MARFLETT *Prejšnji teden se je ubil.*

WHITCHELL *Pa kaj je narobe s tem, da si pek? Zakaj je hotel biti umetnik, jebemti? Tipično za ta moderen svet. Vsak ta drug mlekar, ki ga srečaš dons, piše roman, al pa hoče bit igralc, al pa kej družga, glih tko brezveznega, ko da raznašat mleko ni zadost dobro zanje. In v končni fazi so potem slabi raznašalci mleka.*

MARFLETT *Kako pa si lahko slab raznašalec mleka?*

WHITCHELL *Ker si slabe volje, ko ga raznašaš. Ko vlečeš vodo iz vodnjaka, počni samo to. Konfucij.¹⁰*

¹⁰ Gledališki list MGL, *Apartma za mladoporočence*, let. 57, št. 1, 2004/05, str. 74.

Pek, ki hoče biti umetnik, propade. PREGOVOR: *Kruha je pijan*. Zaduši se v višavah, ki jih ne pozna in ne obvladuje. Če si pek, ostaneš pek in *si pečen*¹¹ v pekarni. Zato je logično, da pek, ki skuša sam spremeniti delovanje sistema, propade. Na mestu je Althusser, ki pravi: *Ideje kot take so zginile (kot ideje, ki imajo idealno, duhovno eksistenco), prav kolikor se je pokazalo, da je njihova eksistenca vpisana v dejanjih praks, urejenih z rituali, ki jih v zadnji instanci določa ideološki aparat. Pokaže se torej, da subjekt deluje, kolikor ga izdeluje tale sistem.*¹² Posameznik je tako po eni strani avtor svojega življenja, središče samoiniciativnih dejanj, za katere je posledično odgovoren, po drugi strani pa je tudi vselej podrejeno bitje, podložno višji avtoriteti, svoboden samo v tem, da svobodno sprejme svojo podrejenost. Zato možnosti, da bi se peki uprli, ni, ker je vse, kar poznajo, ta pekarna in jih je strah neznanega. Dominantna oblast vselej zanika ideje, ki bi jo lahko ogrožale, zato se peki držijo pravil igre. Naučeni so pravil lepega vedenja, seveda, poznajo pravila morale, pravila državljske zavesti in poklicne vesti, pravila pokorščine družbeno-tehnični delitvi dela ... PREGOVOR: *Bolje črn kos kruha, kakor prazna torba*. In na drugi strani jih v delovne stroje kameni tudi strah pred sistemskimi spremembami – v bližini njihove pekarnice so zgradili novo linijo za proizvodnjo kruha, hitrejšo, močnejšo, boljše in še bolj mehanizirano – da jih odvržejo na smetišče zgodovine.

In prav ta strah se realizira v eni noči, ki jo je avtor Bean malo po svoje, v ideji pa zelo dosledno zapisal po strukturi Freytagovega dramskega trikotnika¹³. Od zasnove, ki nas seznani z dramskimi osebami (planeti) in situacijo, v kateri so (vesolje), preko sprožilnega momenta, ko dobijo dodatno naročilo *tritavžnt* kruha in v senci tega morajo še bolj zagnano (in posledično slabe volje) poprijeti za delo ... PREGOVOR: *Kruha ne naredi moka, ampak roka*. ... do vrhunca, ko se peč pokvari. Drugi del se začne z odmorom; na začetku so nekako zadovoljni, ker si lahko oddahnejo in v miru spočijejo, potem pa se zavejo posledic pokvarjene peči. Freytag ta del imenuje tragični moment – ostali bodo brez službe. Začne se akcija – popraviti peč, spravijo se v peklensko vročo peč, da izbijejo ven zagozden pekač in Freytag ta del opredeli kot moment zadnje napetosti. PREGOVOR: *Bolje suh kruh v slogi, kot pogača v prepiru*. Konec je – peč popravijo in ponovno zaženejo proizvodnjo kruha – naivno srečen. Pa je res? Ali se ni tudi ta vrnitev v vsakdan prekrila s Freytagovo zadnjo točko dramske zgradbe – katastrofo? PREGOVOR: *Up je kruh bednika*.

¹¹ Za vedno zaposlen.

¹² Louis Althusser: *Izbrani spisi*, str. 94.

¹³ Glej Gustav Freytag: *Tehnika drame*, od strani 93.

ZAPISANO POD ČRTO

Ker pa smo na srečo v gledališču in se igramo, ni treba, da je vse tako črnogledo, saj se lahko poigramo z različnimi variantami. Tudi najbolj pridni palčki Sneguljčico oddajo v zakonski stan in se oddahnejo od skrbi zanjo. In naši peki ves čas govorijo o tem, kako veliko delajo. Ampak res samo govorijo. Kot gledalci gledamo na odru njihov prostor za počitek in ko tako trčita čas dramskega dogajanja (nočna izmena) in realen čas predstave (ura in pol), ugotovimo, da so v bistvu ves čas na počitku – čas dela se pomanjša in čas počitka se poveča. Kdo so torej oni? So predvsem moški v enem skupnem prostoru. Ki se malo hvalijo, ravsajo, (bolj ali manj romantično) sanjarijo o ženskah, se trepljajo po ramenih ali v skrajni sili grabijo za jajca, pametno debatirajo, filozofirajo, se pritožujejo nad družinskim življenjem, po moško razrešujejo vsakodnevne težave ... Si predstavljate družčino sedmih moških na barki v iskanju vetra? Ali pa igralce, ki ravnokar v obrekovalnici čakajo na svoj prizor na odru? Umobolnico, kjer sedem moških neprestano igra karte? Cimre, ki imajo za domačo žival kitaro? Dom za ostarele – stroje? Sedem moških pika kom? Ki razpredajo neke nebuloze, samo zato, da mine čas ...

Branko Zavrišan, Blaž Setnikar

Foto Jaka Babnik

PRVIČ V SLG CELJE

Nuša Komplet,
dramaturginja

Ima rada gledališče.

Rada zganja teater.

Najraje v gledališču. In najbolj varno – poklicno.

Velikokrat pa tudi v svoji glavi. In takrat tudi v svojem življenju.

Zato je teater, ki odpelje po poti domišljije, najboljša zaščita pred vsakdanom.

Če pa ravno ni gledališča pri roki, ji prija tudi plesne delavnice z otroki v vrtcu (beri: z vrtičkarji). Mogoče pa tudi zato ob toplih vikendih tako rada vrtnari in nabira zelišča. In poleti, ko gredo tudi gledališča na morje in je glava res že prepolna zgodb (zgodi se največkrat takrat, ko je prepolna tudi Luna), se najraje oprime skale in se od oprimka do oprimka počasi in zbrano osredotoča na plezanje. Na koncu je razgled katarzičen, kot aplavz po predstavi v gledališču.

Sicer pa je leta 2009 diplomirala na FF, smer primerjalna književnost in filozofija, in od leta 2004 vzporedno študirala tudi dramaturgijo na AGRFT (in tik pred diplomo okamenela v času). Zato tudi še nima statusa samozaposlene v kulturi in uživa v nevarno preprišni svobodi.

PRIPRAVLJAMO

Ken Ludwig **Sleparja v krilu** (Leading Ladies)

Komedija

Prva slovenska uprizoritev

Prevajalka **Tina Mahkota**

Režiser **Boris Kobal**

Sodobni ameriški dramatik in režiser Ken Ludwig (1950) je z uspešnicami na Broadwayu, londonskem West Endu in drugod po svetu postal sinonim za sodobno komedijo. Pravo je študiral na Harvardu in na univerzi Cambridge. Glasbo je študiral na Harvardu pri skladatelju in dirigentu Leonardu Bernsteinu, na Cambridgeu pa še zgodovino gledališča. Nekaj let je delal kot odvetnik pri Steptoe & Johnson, kjer kljub velikemu uspehu na področju dramatike še vedno ostaja odvetnik-svetovalec.

Njegova prva broadwayska uspešnica je bila komedija *Ti nori tenorji* (*Lend Me a Tenor*, 1989), tej je sledil nadvse uspešen mjuzikel *Crazy For You* (1992), ki so ga več kot štiri leta igrali na Broadwayu in v Londonu. Kar šest njegovih iger je bilo uprizorjenih na Broadwayu in enako število na West Endu, med drugimi je prejel tudi najuglednejšo britansko gledališko nagrado Laurence Olivier Award, več nominacij za Tony Award, dve nagradi Helen Hayes Award ter častni doktorat York University. Njegove igre so bile uprizorjene v več kot tridesetih državah in prevedene v več kot dvajset jezikov, leta 2006 pa ga je časopis *The Times* proglasil za "dobavitelja lahkotnih komedij".

Ken Ludwig je uspešen tudi kot režiser. Leta 2004 je v Alley Theatre v Houstonu režiral krstno uprizoritev svoje komedije *Sleparja v krilu* (*Leading Ladies*).

Brezposelna angleška igralka Jack in Leo se najdeta v ameriškem mestu, kjer poskušata preživeti s preigravanjem prizorov iz Shakespeara. Ko že skoraj popolnoma obupata nad življenjem, jima pride na uho, da bo stara in zelo bogata gospa iz Yorka kmalu umrla, premoženje pa bo zapustila svojim v otroštvu izgubljenima nečakoma, ki sta se odselila v tujino. Jack in Leo se domislita načrta, ki bi jima končno prinesel veliko denarja; odločita se, da se bosta stari bogatašnji predstavila kot njena nečaka in pobrala dediščino. Stvari se zapletejo, ko izvesta, da gospa ne išče nečakov, temveč nečakinji, za dodatne zaplete pa poskrbi še Leo, ki se zagleda v Meg, živahno, duhovito in nadvse privlačno nečakinjo stare gospe, zaročeno z lokalnim pastorjem. Tudi Megino življenje se obrne na glavo, ko spozna sestrični "Maxine" in "Stephanie". Ljubezenske dogodivščine, komični in nepričakovani zapleti dveh moških, preoblečenih v ženski, duhoviti dialogi v briljantni komediji, ki združuje čare gledališča z vsakdanjim življenjem.

Premiera **novembra 2012**

 Slovensko Ljudsko
Gledališče Celje

SPONZORJI IN PARTNERJI SLG CELJE V SEZONI 2012/13

SPONZORJI SLG Celje

VEČER

glavni medijski pokrovitelj

PARTNERJI SLG Celje

alten10

citycenter
Vse najboljše

mediaspeed.net®
press • photo • video

THERMANA
Laško

 NATIONAL
GEOGRAPHIC
SLOVENIJA

 SVET KNJIGE
prvi slovenski knjižni klub

TOP FIT
Celje

Z vašo pomočjo smo še uspešnejši.
Hvala!

The **RODERPODODROM** Studio

Richard Bean TOAST

Comedy-drama
First Slovene Production

Translator **Tina Mahkota**

Director and Set Designer **Jernej Kobal**

Dramaturg **Nuša Komplet**

Language Consultant **Jože Volk**

CAST

Blakey, chargehand **Vojko Belšak**

Dezzie, first oven man **David Čeh**

Colin, spare wank **Damjan M. Trbovc**

Peter, tinner **Blaž Setnikar**

Walter Nelson (Nellie), mixer **Branko Završan**

Cecil, tin man on the prover **Bojan Umek**

Lance, student **Aljoša Koltak**

Our sincere thanks to Pekarna Geršak bakery and to the Celje Fire Brigade for their assistance in the staging of Toast.

OPENING **26 October 2012**

Richard Bean, born in East Hull in 1956, is an English playwright. He studied psychology at Loughborough University, which set him up for half-a-dozen years as a personnel officer and a further ten acting as an independent occupational psychologist advising non-governmental organisations (e.g. Amnesty International). Between 1989 and 1994, Bean also worked as a stand-up comedian in pubs on the London comedy circuit. As a playwright he had a rather late start while he was in his 40s.

Toast, is a comedy-drama, set in 1975 in the canteen of a bread factory in the small town of Hull. Seven men come together to bake bread during night shift. The canteen is the site of their interaction; it is a place where their life stories are gradually revealed and their relationships, dominated by the hierarchy of the plant, are put to a test. The men work long hours, their wages are miserable. Providing glimpses of their personal stories the author gives a vivid portrayal of the underdog population with hardly any bright future ahead.

One Sunday night the bread plant in a neighbouring town breaks down, so the men in Hull get an additional order to bake three thousand loaves. And it is on that particular night that things are not going well: someone put a double quantity of yeast in the bread mixture, the ovens are cranked up, and the mixture is expanding as it goes into the oven. Will the men be up to their task?

Toast is a topical drama about working-class people who are largely exploited and working in difficult conditions. In spite of this, or precisely because of it, their conversation is generously humorous, and it is their humor which helps them get by.

Toast premiered at the Royal Court Theatre in London in 1999 and became a very successful production.